

Leinė Morgan įsikibo į popierinį maišelį, stengdamasi neišsitepti pirštų į taukais permirkusį kamputį.

– Prašau, – sušnabždėjo ji. – Man labai reikia šio maisto.

Už plastikinio prekystalio stovinti padavėja prisitraukė maišelį ir pagrūmojo Leinei pirštu. Saulutės formos raštai spindėjo ant lakuotų jos nagų galiukų.

– Nežinau, kaip elgiamasi tavo gimtajame krašte, brangute, bet šiose vietovėse žmonės už maistą susimoka.

– Neturiu grynųjų. Jeigu leistumėte atiskaityti kredito kortele...

Skimbelėjo virš užkandinės durų kabantis varpelis ir Leinė pasižiūrėjo per petį. Pamačiusi vyrą, kuris energingai mosikuodamas kažką aiškino indus renkančiam paaugliui, ji ėmė trauktis prie galinės sienos, jautėsi lyg gavusi kumščiu į pilvą. Tikrai nenorėjo sutikti pažįstamų, o užvis mažiausiai – savo buvusį sužadėtinį. Praleidusi

gimtajame mieste vos penkias minutes ji įsitikino, kad be reikalo sugrįžo.

Neįtikėtina, bet per dešimtmetį Itano Danielso įgimtas patrauklumas tik sustiprėjo. Iš berniuko jis virto vyru, labiau tinkamu atšiaurioms, negyvenamoms Naujosios Meksikos lygumoms, kur ji šiuo metu gyvena, nei šiam apsnūdusiam Šiaurės Karolinos miesteliui.

Itanas bedė pirštu į langą, išeinantį į gatvę, ir ji pažvelgė rodoma kryptimi.

– Gyvūnų negalima palikti tokiaame karštyje...

Leinės galvoje ošiantis kraujas užgožė jo balsą.

Reikia nešdintis iš šios užkandinės. Tučiuojau.

– Ar gerai jautiesi, brangute? – Padavėja nusekė paskui Leinę iki prekystalio galo. – Neleidžiame kortele mokėti tokių mažų sumų. Bet šį kartą turbūt padarysiu išimtį. Regis, tau neprošal sočiai pavalgyti.

Leinė pažiūrėjo į kortelę, ant kurios buvo užrašytas moters vardas.

– Ačiū, Šele.

Dar labiau užsismaukusi kepurę ant akių ji pastūmė į šalį ant kaklo kabantį fotoaparata ir ištiesė padavėjai kredito kortelę.

– Labas, daktare, ko toks susirūpinęs šį sekmdienio rytą?! – šuktelėjo Šelė, perrėkdama užėigos užesį.

Tramdydama kūno reakciją Leinė sunkiai nugarškė seiles. Tikrai nenorėjo apsivemti Karlo užkandinėje savaitgalio piko valandą.

– Kažkokio kvailio paliktas šuo skrunda saulėje. – Nuo Itano sklido karštis ir neviltsis. – Šele, gal gali duoti puodelį vandens? Žmonės keistai įsivaizduoja, kad dvi kojos ir pusė smegenų suteikia jiems teisę elgtis su gyvūnais taip, kaip užsimano.

Net ir pykčio persmelktas Itano balsas Leinei skambėjo it muzika. Vėlniškai erzino, kad net po šitiek metų Itanas vis dar ją veikė.

– Kieno jis? – paklausė Šelė.

Akies kampučiu Leinė matė ant prekystalio gulinčią įdegusią ranką. Sunkiai rydama seiles meldėsi, kad prasivertų žemė ir ji prasmegtų skradžiai.

Bet ši malda, kaip ir daugybė kitų, liko neišgirsta.

– Nežinau. – Itanas atsiduso. – Klinikoje yra pabuvoję visi šunys, laikomi gyventojų beveik šimto kilometrų spinduliu, bet šito nesu matęs.

Pasirašiusi ant kvito po pirkinį suma ir dosniais arbatpinigiais Leinė ištiesė ranką į maišelį. Padavėja tvirtai jį suspaudė.

– Ar ką nors žinai apie paliktą šunį?

– Jis nepaliktas, – sumurmėjo Leinė. *Kol kas*, – pridūrė mintyse. Tada smarkiai patraukė už maišelio ir susverdėjo, kai Šelė jį paleido. Ištiesęs ranką

Itanas sulaikė Leinę, kad nepargriūtų, ir ji pažvelgė aukštyn į tamsias jo akis. Itanas ją atpažino, jo akys prisipildė pykčio. Gal ji to ir nusipelnė. Kodėl jis turėtų būti jai malonus, kai ji šitaip pasiėlgė prieš dešimt metų išvykdama iš miesto?

– O Dieve, – burbtelėjo jis.

– Ne Dievas. – Sukaupusi išdidumo likučius Leinė truputį kilstelėjo smakrą. – Tik aš.

– Ką čia veiki?

– Mama...

– Žinau, kas nutiko Verai. – Jis persibraukė ranka per tankius plaukus, kurie raitėsi virš nudėvėtų trikotažinių marškinėlių apykaklės. – Nemaniau, kad atvažiuosi.

– Ji patyrė insultą. Žinoma, atvažiauvau.

– Pala pala. – Šelė kelis kartus sumirksėjo ryškiai apvestomis akimis. – Ar tu... – Ji pažiūrėjo į kortelę ir atidavusi ją Leinei garsiai tarė: – Melanija Morgan.

Užkandinėje stoji tylą.

Šelė pažvelgė į Itaną.

– Ji *ta* Leinė Morgan. *Tavoji* Leinė.

Jo skruosto raumu sutrūkčiojo.

– Ne manoji, – atšovė. – Tiesiog Veros duktė. – Smulkus raukšlelių raizginys akių kampučių bronzinėje odoje pabrėžė sodrią šokoladinę rainelių spalvą.

Leinės skruostus nuspalvino raudonis. Šį rytą ji įsivaizdavo visiškai kitaip.

– Turiu iš čia dingti, – pasakė ji į nieką konkrečiai nesikreipdama.

– Neskubėk, mergužėle. – Šelė persisvėrė per prekystalį, kiekvieną skiemenį tardama vis garsiau. – Tavo mama nusilpusi. Jai tikrai negalima jaudintis.

– Atvykau padėti, – iškošė Leinė pro dantis, nekęsdama savęs, kad aiškinasi.

– Sakau tau, Vera Morgan – šventoji, – pareiškė už dviejų kėdžių sėdinti pagyvenusi moteriškė.

Leinė apžvelgė sausakimšą užkandinę. Jeigu būtų galima užmušti žvilgsniu, ji būtų mirusi jau kokį šimtą kartų. Dėl šių piktų žvilgsnių taip ilgai ir negrįžo. O dabar gailėjosi atvykusi. Prisispaudusi prie pilvo maišelį su maistu Leinė nuskuodė prie durų. Suprato, kodėl žmonės jos taip nekenčia, tačiau nuo to lengviau nebuvo.

Kai Karlo užkandinės durys užsitrenkė, Itanas vėl atsiduso.

– Man reikia vandens, – jis prisivertė kalbėti ramiai ir kilstelėjo antakius norėdamas, kad Šelė nieko nesakytų.

Ji nesakė. Tik užkandinėje spengiant tylai užjaučiamai šypsojosi ir nuo tos šypsenos Itanas sugriežė dantimis. Užuojautos jis sulaukė tiek,

kad dviem gyvenimams užtektų. Buvo miestelio numylėtinis, Leinė Morgan pažemino jį ir pavertė pajuokų objektu, bet tai nebesikartos.

Jis išdidžiai išėjo į lauką, kur po metaliniu suoliuku gulėjo šuo. Kalytė godžiai lakė paduotą vandenį, jis taškėsi per puodelio kraštus ir lašėjo Itanui ant pirštų.

– Ką čia darai? – atsistojusi jam už nugaros paklausė Leinė. Vienoje rankoje ji laikė dubenėlį vandens, kitoje – maišelį su maistu.

Akimirkiniu jį apgaubė jos kvapas – ne toks kaip anksčiau, bet vis dar saldus, nors ir su nauju nenusakomu atspalviu.

– Maniau, jau būsi pakeliui link valstijos sienos.

– Nors tai nesvarbu, bet mama *man* paskambino. Tiksliau, paprašė, kad Džulija paskambintų. Neketinu sprukti.

– Pažiūrėsime, ar ilgai ištersi.

– Jai reikia pagalbos...

– Ilgai dirbau drauge su Vera. Žinau, ko jai reikia. – Itanas patylėjo, paskui pridūrė: – Jai buvo nelengva po insulto ir reabilitacijos laikotarpiu. Vera nepratusi vykdyti kitų žmonių nurodymų.

– Labai švelniai pasakyta. – Ji tyliai ir liūdnai atsiduso.

Itanas panardino pirštus į tankius šuns kaklo gaurus ir pažvelgė į Leinę.

– Be pavadėlio, – sumurmėjo jis. – Koks kvailys...

Vengdama Itano žvilgsnio ji susikryžiuo rankas ant krūtinės, bet tuoj vėl nuleido. Galiausiai ištiesusi ranką paglostė šuniui galvą.

– Aš ta kvailė.

Ji kalbėjo taip tyliai, kad jis nebuvo tikras, ar teisingai išgirdo.

– Čia mano šuo. Beveik. Nevisiškai. – Jos skruostus užliejo raudonio banga.

– Šuo tavo? – Itano žvilgsnis šokinėjo nuo Leinės prie šuns. Kalytė prigludo jai prie delno ir Leinė neryžtingai pakasė paausį.

– Jos vardas Pita. Bent kol kas.

– Tu palikai ją saulėje? – Jis čiupo už mėlynos virvės, kuria šuo buvo pririštas prie suoliuko porankio, ir bandė atrišti mazgą. – Nejaugi nieko neišmokai iš savo tėvo?

Leinė žengė ataturpsta, tarsi Itanas būtų jai sudavęs. Jos akyse trumpam sušmėžavo apgailėstas, kurį netrukus pakeitė nuožmus šaltis.

– Užkandinėje nupirkau šuniui mėsinį, iš automobilio atnešiau dubenį vandens. Būčiau apsisukusi per dešimt minučių, jeigu padavėja nebūtų reikalavusi atsiskaityti grynaisiais.

Itanas pažiūrėjo į maišelį, kurį Leinė vis dar laikė rankoje.